

טמאה ישנה

אלעזר ראב

“כלי זכוכית... נשברו, טהרו.
חזר ועשה מהם כלים, מקבלין טומאה מכאן ולהבא.
כלי חרס... שבירתן היא טהרתן.”
“כלי מתכות... נשברו, טהרו.
חזר ועשה מהן כלים, חזרו לטומאתן הישנה.”

ואם אנחנו כלי ברזל
שכל עתותנו פתנו כידונים
מזבחות שבנינו נחרפו קלל
קרב, חפו כנפינו קלימה
וצחור נוצות חפות־פשע אדמו
שני וכספו מחרצי צורות
מקלע וחרירי רי, ראה את
שברוננו שאין בנו
טמאה
כשירותכו קרעי המתכת
נחדש כקדם אתינו, את הזמרה
המתקוטטת. נחפה בם את לבנו
מסכת
אפוד עופרת. נשוב להטמא
במריבה ובמשושה ובטרופ.

אם כחרס בכבשנו יבשנו
ממעשים, משמחה או יאוש
ולא נמצא בנו אלא החמר והביץ -

בְּעָרוּ בְּנוֹ הָאֵשׁ וְהַחֹם הַמְּלֵהֵט.
וּבְלֵהִיטֵט בְּנוֹ אֱלֹקִים,
הָרִי הַתַּל בְּנוֹ וְנִהְיָה אַבּוּדִים
כְּשֶׁהִטִּילָנוּ הִיּוֹנוֹ לְשִׁבְרִים
חָרְשָׁנוּ גַם מִבְּכִי. דּוּמָם
סֶדֶק סֶדֶק בְּבִדּוּתוֹ
עוֹטָה כְּסוּת טָמֵא טָמֵא, וְלֹא
עוֹלָה חָרָס בְּיָדֵינוּ וְלֹא יַעֲלֶה הַשַּׁחַר.

אֵךְ שִׁים נָא עֲרַכְנוּ כְּזֹכוּכִית
כִּי קָשָׁה עֲרַפְנוּ לְקִנּוּת וְקִלְנוּ לְאַבֵּד
נֹדַע קְלוֹנְנוּ שֶׁהִיּוֹנוֹ פְּזוּרִים כַּחֹל
וְשָׁכְנוּ לְהִיּוֹת שְׂפוּכֵי דָמִים וּמְחִיר
מְאוּס. אִם בְּבֵת עֵינַי עֵתָה עֵינֵינוּ
נֶאֱגָלָה דְּמַעוֹת כְּכֹכְבִים.
וּמְנַצְנוּצֵי רְסִיסִים בְּלִילָה
צִרְפָּנוּ וְנִטְהַר

